الحق

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editör
Özkan Günal

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-7
Temmuz 2015

Anasır-ı Erbaa

EMEK YAYINEVİ
Reyhan Mah. Cumhuriyet Cad. Doruk İşh. No:150 D:1B/38
Osmangazi BURSA
Tel : 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2015 Emek Yayınevi
Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

İÇİNDEKİLER

EDİTÖRDEN

Sayfa 5

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yedinci sayısının konusu, **Anasır-ı Erbaa**...

Anasır-ı Erbaa Türkçe karşılığı olarak dört ana sır anlamına gelir ki bunlar, Hava, Su, Ateş ve Topraktır. Bunlar, genel adıyla dünya ve yaşam dediğimiz yaratılmışlığın temeli olduğu için ana ismiyle zikredilirler. Ana, doğurgan olduğu için varlık sebebi anlamında kullanılır. Ana olmasaydı yaratılış ahkamında varlık olmazdı. Her varlığın var oluşu varlığın esası olan varidat ile mümkündür. İşte bu varidat ana esmasıyla zikredilir. Bizi anamız doğurmasaydı var olmazdık gibi... Şimdi, şöyle düşünebiliriz.

AYIN KONUSU

Anasır-ı Erbaa...

Sayfa 8

Cenabı Allah, *"Ben gizli bir hazine idim. Bilinmekliğimi diledim. Onun için bu halkı ve âlemleri yarattım"* demektir.

İşte bilinmekliğin zuhuru olarak varlık âlemindeki oluş, bilinmek isteyen Rabbin bilinecekliğiyle zahir oluşudur. Bu zahir oluş Cenabı Allah'ın *"Kün"* emri ile meydana gelmistir ki Kün emri Allah'ın

AYIN RÖPORTAJI

Sayfa 12

Dembir:
Dergimizin Temmuz ayı sayısının konusu "Anasır-ı Erbaa". İçinde yaşadığımız âlem ve canlı mahlûkatın yani bitki, hayvan ve insanın madde vücudu dört unsurdan meydana gelmektedir; Hava, Su, Ateş ve Toprak. Bize bu dört unsurun yaratılışından bahsedebilir misiniz efendim?

SİZDEN GELENLER

HAVA

Sayfa 18

Cenabı Allah'ın yarattığı bu âlemde hay olan diriliğin bütün yarattıklarında görülebilmesi için hava yani nefes gereklidir. Hava tüm canlıların yaşam kaynağıdır. Bilinmekliğini isteyen Allah'ın zikredişi olarak zahire geldiğimiz bu dünyada alıp verdiğimiz hiç bir nefes boş değildir. Ama biz Efendimizi bulana kadar aldığımız nefesten habersizdik. Efendimin bildirmesiyle nefesin zikir olduğunu öğrendik. Bizlere, "Telkin ettiğim zikri gezerken, çalışırken, yatarken, her nefeste çalıştır evladım." dedi. Zikrimizle âlemi seyran başladığında her zerrenin lisan-ı hal ile Allah'ı zikirde olduğunu işittik. Biz neyi zikrediyorduk? Allah'ı mı, kendimizi mi?

MAKALE

Bu sayımızın makale konusu, Yirmi Bir Ramazan'da, günümüz takvimine göre sekiz Temmuz'da dâr-ül-fenâdan dâr-ül-bekâya göçen İmam Ali efendimize adanmıştır.

Sayfa 30

İmam Hz Ali On iki İmamın ilkidir, aynı zamanda Hz Muhammed'in damadı ve amcasının oğludur. Hz Ali Hicret'ten 23 yıl önce (Miladi 598) Recep ayının 13. gününde Mekke'de, Kabe-i Muazzama'nın içinde dünyaya gelmişlerdir ve Kabe'nin içinde doğan tek kişidir. Kabe, Allah'ın evi olduğu için İmam Ali, Allah'ın evinde doğmuştur. Buradan anlıyoruz ki İmam Ali efendimiz Kalp Çocuğunun timsalidir. Veled-i Kalp görmek isteyenler İmam Ali efendimize baksınlar.

Namı Damperli
Halil İbrahim Baki Hz

Aşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun…

Sevmenin adı Mecnun Sevilmenin adı Leyla'ysa,
Gönülleri birleştiren Muhabbet-i sevdaysa,
Takdir eden Mevla'ysa, Cümle cihan var oldu
Aşk-u sevdayı meşk için.

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yedinci sayısının konusu, **Anasır-ı Erbaa**…

Anasır-ı Erbaa Türkçe karşılığı olarak dört ana sır anlamına gelir ki bunlar, Hava, Su, Ateş ve Topraktır. Bunlar, genel adıyla dünya ve yaşam dediğimiz yaratılmışlığın temeli olduğu için ana ismiyle zikredilirler. Ana, doğurgan olduğu için varlık sebebi anlamında kullanılır. Ana olmasaydı yaratılış ahkamında varlık olmazdı. Her varlığın var oluşu varlığın esası olan varidat ile mümkündür. İşte bu varidat ana esmasıyla zikredilir. Bizi anamız doğurmasaydı var olmazdık gibi… Şimdi, şöyle düşünebiliriz.

Yaşamın içinden havayı çekip alırsak ne olur?

Hava, canlıların yaşamsallığı için büyük öneme sahiptir. Hava olmadığında yaşamsal gereksinimlerine ulaşamamış olur. Lambanın yanması için elektrik gerekir, elektriği keserseniz lamba bulunduğumuz ortamı aydınlatamaz. Bizim yaşamsallığımız canlı metabolizma olan bedenimizin gereksinimlerinin karşılanmasıyla mümkündür tıpkı lamba gibi…

Yaşamın içinden suyu çekip alırsak ne olur?

Su varlığın ve yaşamsallığın gereksinimidir. Tüm canlı cansız varlıkların suya gereksinimleri vardır. Varlığın temel taşları su ile mümkündür. Suyun bulunmadığı ortamlarda yaşamsallık yani hayat olamaz. Örneğin, dünya dışında yaşam ararken aranılan şey orada su olup olmadığıdır. Eğer su varsa yaşam da vardır, su yoksa yaşam yoktur. Kendi bedenimizde bunu çok net görebiliriz.

Yaşamın içinden ateşi çekip alırsak ne olur?

Ateş yaydığı ısı sebebiyle yaşamsallık için vaz geçilmez bir olgudur. Yaşamın devamlılığı adına gerekli olan ısı miktarı sağlanamıyorsa orada soğuma ve donma gerçekleşir. Lamba örneğinden devam edersek aydınlık lambadaki ısının zuhurudur, lambada ısı yoksa aydınlık olamaz. Isıyı güneşle mukayese ederek algılayabiliriz. Güneş aydınlatırken aynı anda ısıtır. Isınınca dünyada buzlar erir soğuktan zahir olamayan yaşam zahire gelerek var olur. Güneşin ısısı dünyaya ulaşamazsa yaşam biter. Bizim bedenimizin de ihtiyacı olan ısı oranı mevcuttur. Bu ısı azalırsa beden fonksiyonları yavaşlayıp biter ve ölüm gerçekleşir.

Yaşamın içinden toprağı çekip alırsak ne olur?

Toprak, dünyada biz de dahil var olan en küçükten en büyüğe kadar tüm varlığın ham maddesidir. Toprağın çekilmesi görülenlerin çekilmesi olur ki maddesellik kalmaz. Bizler bu dünyada her ne görüyor isek toprağın farklı hallerini görüyoruz. Yaşam toprağa kök salmış, varlığı toprakla mümkün olan olgudur. Bir bardak suyun varlığı, içinde bulunduğu bardağa bağlıdır, işte bardak topraktır.

Şimdi, yaşamın varlığının dört elemente bağlı oluşunu şu örnekle anlayabiliriz. Elimizde tohum var, bu tohumu ekip tohumun batınında mevcut bulunan yaşamsallığı zahire getirmek istiyoruz. Bize, saksı lazım, toprak lazım, hava lazım, su lazım, güneş yani ısı lazım. Şimdi soruyorum size, bunlardan birisi dahi eksik olsa o tohumun içinde bulunan yaşamsallık zahir olabilir mi? Bu pencereden bakıldığında neden dört ana sır denildiği daha net görülebilir.

Aşk u niyazlarımla.

Gönül çarşısın erleri Hakk'ı söyler hem dilleri
Açılır gonca gülleri kokar Allah deyu deyu

Sevday-ı muhabbet olursa seven sevdiğini bulursa
Eylenip yanında kalırsa kokar Allah deyu deyu

Geçip dünya ve ukbadan dahi cümle masivadan
Nasip alırsa sevdadan kokar Allah deyu deyu

Ateşi aşkıyla yanar her dem maşukunu sorar
Cemaline nazar kılar kokar Allah deyu deyu

Yârin özlemin duyanlar uyur iken uyananlar
Vuslatın şevkin bulanlar kokar Allah deyu deyu

Yakin olunca görmesi kalkarsa özünün perdesi
Eksilmez artar neşesi kokar Allah deyu deyu

Yanıp yanıp kül olunca Halil maşukun bulunca
Gönlü sevdayla dolunca kokar Allah deyu deyu

Halil İbrahim Baki

Ektiğin tohumlar filizleniyor
Toprakta kalanlar yüz gösteriyor.
Suyla buluşanlar çiçek açıyor
Sende yok olanlar kokun saçıyor

Kalplerde aşk oldun dillerde zikir
Gözlerde fer oldun idrakta fikir.
Aşka Cemal oldun görenler erir
Bunca elvan oldun kendini seyir.

Pak gönüllerdesin doğdun yeniden
Gülümsemektesin cümle yüzlerden.
Zahir olan sensin sevdiklerinden
Kendi bilmekliğin bahçe denilen.

Fakir secde etti **Halil**'ullaha
Hak oldu kıblesi alnı toprakta.
Kulluğuna erdi şimdi tavafta
Cemal ve Celali bir Beytullah'a.

AYIN KONUSU

Anasır-ı Erbaa…

Cenabı Allah, *"Ben gizli bir hazine idim. Bilinmekliğimi diledim. Onun için bu halkı ve âlemleri yarattım"* demektir.

İşte bilinmekliğin zuhuru olarak varlık âlemindeki oluş, bilinmek isteyen Rabbin bilinecekliğiyle zahir oluşudur. Bu zahir oluş Cenabı Allah'ın *"Kün"* emri ile meydana gelmiştir ki Kün emri Allah'ın kendiliğinde mevcut olan kendi hakikatinin ilk zuhurudur, cümle varlık Kün'ün içinde mevcut idi, kün zuhurun ilkiydi yani hakikatin batından zuhur edişinin ilki…

Cenabı Resulullah efendimiz bu hususun anlatımında *"Cenabı Allah ilk benim nurumu yaratmıştır"* demektedir. Nur ibaresi Cenabı Allah'ın hakikati anlamında kullanılan esmadır. *"Cümle yaratılmışlığı da benim nurumdan"* diye devam etmiştir. Bu sebeple âleme,

Hakikat-i Muhammediye, Tafsilat-ı Muhammediye

denilmektedir. Anasır-ı Erbaa diye esma giydirilen varlığın var oluş esasını ele aldığımızda, tüm âlemin bu dört sır ile mevcut olduğunu görürüz. Bu âlemde her ne var ise bu sırlar ile vardır. Bir şeyin kendiliğinden, kendi iradesiyle kendisini var kılması mümkün değildir. Eğer böyle bir şey mümkün ise yani her hangi bir şey kendi iradesiyle kendisini var kıldığı için bu âlemde mevcut olarak bulunuyor ise o zaman ona eşya değil Allah dememiz gerekiyor ki bu imana aykırıdır. Eğer ben kendi varlığımı kendim var kılmış olsaydım şuan ben olmazdım.

Şimdi, varidat olan hakikati görmek için tafsilat olan varlığa bakmak gerekir. Varlık dünyadır ve dünyanın varlığını mümkün kılan ise dört temel elementtir. Bu temel elementler toprak, hava, ateş ve su elementleridir.
Dünya, çekim güçlerinden doğan enerjiyle kendi etrafında dönen gaz bulutu şeklindeydi. Dönüş esnasında bir müddet sonra aşırı sıcak olan atmosfer soğumaya başladı. Moleküller aşırı sıcaklık altında maruz kaldıkları basınçtan dolayı etkileşim halinde dağınık bulunur halden, soğumayla birlikte dünya, bizim bildiğimiz dışı katı, içi sıvı ateş olan haline büründü. Katılaşan gazların içerisinde bulunan moleküller serbest kaldı. Bu moleküller bizim soluduğumuz havaya, içtiğimiz suya, toprağa dönüştü. İşte, dünya dediğimiz gezegenin varlığı toprakla, havayla, ateşle ve suyla mümkündür.

Şimdi, dünya topraktan ibarettir, toprak ile anlatılanı üzerinde yürüdüğümüz hamurumsu bölgeye göre renk farkı olan, içine buğday ekilen kısımla sınırlamamalıyız tabi ki. Toprak, tüm bunların yanında dünyanın merkezinde yanmakta olan erimiş demirden tutun da katı toprağın içindeki madenlerden, yüce dağlara kadar olan her şeydir. Dünyada toprak olmasa yaşamın olması mümkün değildir. Toprak olmasa ürün olmaz, ağaç olmaz, sebze olmaz, ot olmaz, bunlar ile yaşamsallığı mevcut olan canlılar olmazdı.

Dünyada su vardır. İçinde su olmayan gezegenlerle dünya arasındaki fark yaşamsallıktır lakin aslı itibariyle sudur. Su sadece içebildiğimiz hali ile sınırlı değildir. Denizler de sudur hatta sıvı olan her şey su ile anlatılmaktadır.

Tüm canlılık suyun sunduklarıyla vardır. Suyun oluşumu yaşamsallığın oluşumunu beraberinde getirmektedir. Yağmur yağmasa toprağa ekilen ürün kurur, ağaç kurur, ot kurur, yaşamı bunlara bağılı olan canlılar yok olur.

Hava dünyanın her yerinde mevcut olan bir elementtir. Havanın olmadığı yer yoktur. Biz havayı kendi soluduğumuz şekliyle kısıtlarsak yanılırız.

Misal, bizler denizin içinde nefes alamayız ama bu denizde hava olmadığı anlamına gelmez. Eğer denizin içinde hava olmasaydı denizde yaşayan canlılar olmazdı. Deniz içinde yaşam olmayan su kütlesi olarak kalırdı. İçinde bulunduğumuz ortamda hava var, toprağın içinde hava var, suyun içinde hava var hatta ateşin içinde de hava var. Ateş hava olmayan ortamda barınamaz söner. Hava ile anlatılan dünyadaki tüm gazlardır.

Ateş ise dünyanın içinde merkezinde var, yüzeyinde var, yaşamsallığın kaynağı olan güneş ateşten ibaret bir yıldızdır. Ateş dünyanın varlığında çok önemli bir yere sahiptir. Enerji ateştir, elektrik ateştir, şimşek ve yıldırım ateştir. Toprağın oluşumu ateş ile mümkündür. Toprağın bünyesindeki sıcaklık tohumun patlamasına uygun değilse tohum zayi olur. Şimdi, toprağa tohumu ekeceksin, sulayacaksın, havalandıracaksın ve ısıtacaksın ki tohum başak olsun, başak buğday olsun, buğday un, un ekmek olsun ki sen var olmaya devam edesin. Toprak olsun, toprakta ısı ve hava olsun, toprağa su değsin içine işlesin, topraktan ot çıksın ki o otu kuzu yesin gelişsin bize gıda olsun. Biz de hem etinden, hem sütünden, hem kürkünden istifade edelim.

Dünya ve üzerindeki yaşam, anlatılmaya çalışıldığı gibi toprak, hava, ateş ve su ile mümkündür. Eğer biz varsak, dünya varsa, yaşam varsa bu dört ana sır ile vardır. Dört anasır olmasa dünyada biz de olmayız. Bunu şu şekilde de ifade edebiliriz, toprak, hava, ateş ve su var olduğu için biz varız. Bizim bizliğimizin zahirliği olan bedenimizi incelediğimizde karşımıza dört element çıkar. Beden kendisi topraktır, sudur, havadır, ateştir aslında.

İşte bu dört ana sır yani dört element ilk yaratılan Muhammedi nurun tafsilatıdır. Muhammed esmasıyla zikrettiğimiz Cenabı Resulullah efendimizde mevcut olduğu için vardırlar. Tafsilat hakikatinden gayrı değil hakikatin batınında mevcut iken zahir olandır. Bu dört ana sırın hakikati Muhammediyede bulunuyor oluşu, dünya ve bizim varlığımızın esasıdır.

Şöyle bir örnek verebiliriz. Elimizde bir araya getirilerek yapılar inşa edilen küçük parçaların bulunduğu bir torba olsun. Bu parçaları torbadan çıkartıp bir ev yapalım. Bu ev iki katlı, bahçesi havuzu olan, bahçesinde ağaçlar bulunan, evin içinde salonu, mutfağı, banyosu, yatak odası ve çocuk odası bulunan bir ev olsun hatta banyosunda lavabosu bile bulunsun. Şimdi, bu ev, elimizde tutuğumuz torba halinde torbanın içinde batında mevcut muydu? Evet mevcuttu. Hatta banyosundaki lavabosuna kadar torbada mevcut olduğu için ev olarak zahire gelebilmiştir. Evi oluşturan parçalar torbada bulunmuyor olsa biz evi görebilir miyiz? Hayır, torbada olmayanı zahirde göremeyiz.

İşte varlık dediğimiz dört element ile vardır ve bu dört element hakikati Muhammediyede mevcut olduğu için vardır. Burada batındaki ve zahirdeki hallerinden bahsetmek gerekir.

Toprak; gönüldür ve biz gönlün zahirliğine toprak deriz. Latif halden kesif hale gelince esma giyişi.
Hava; zikirdir ve biz zikrin zahirliğine hava deriz. Latif halden kesif hale gelince esma giyişi.
Ateş; aşktır ve biz aşkın zahirliğine ateş deriz. Latif halden kesif hale gelince esma giyişi.
Su; ilimdir ve biz ilmin zahirliğine su deriz. Latif halden kesif hale gelince esma giyişi.

Şimdi, ilk yaratılan nur olan yani hakikatin ilk zuhura gelişte Muhammedi nur esması alışında, henüz kesif hale gelmemiş halde, sırf nur varlığının batınında gönül olduğu için toprak maddeselleşmiştir, zikir olduğu için hava maddeselleşmiştir, aşk olduğu için ateş maddeselleşmiştir, ilim olduğu için su maddeselleşmiştir.

Aşk zikri, zikir gönlü, gönül muhabbeti doğurur.

Bizlerin nasıl ki bedensel varlığımızın sağlığı için dört ana sırrın tamamının bünyemizde bulunması ve dengeli olması gerekiyor ise mana varlığımızda da bu dört sırrın dengeli bir şekilde bulunması gerekir.

Aksi durumda ne madde ne de mana varlığımızda, sağlıktan söz edebiliriz. Bizim batınımızda dört ana sır olan gönül, aşk, ilim ve zikir ile yoğrulup, kendimizde dengelememiz, tafsilatı olduğumuz Hakikat-i Muhammediyeye ulaşmamızdır yani aslımıza dönmemizdir. Bu sebeple ana doğurandır yani varlığı var eden unsurdur lakin baba olmadan bu mümkün değildir. Bizi anamız doğurup dünyada var kıldı ama babamız döllediği için. Baba döllemese ana tek başına hiçtir. Civciv yumurtadan çıkar, yumurtayı tavuk yumurtlar, tavuk anadır civciv sırdır lakin horoz görmemiş yumurtadan sır çıkamaz…

Anasır-ı Erbaa diye zikrettiğimiz varlığın var oluş esasının babası Cenabı Resulullah efendimiz Hz Muhammed'dir. Bizler Muhammedimizi bulup, Onun Allah'ın kulu ve Resulü olduğuna şahit olmalı, onun tarafından döllenip aslımızı kendimizde doğurarak zahir kılmalıyız. Cenabı Allah, Cenabı Resulullah efendimize şöyle seslenmektedir,

Sen olmasaydın alemi yaratmazdım.

Alem, Allah ile Muhammedin birbiriyle muhabbetinden hasıl olan sohbettir. Alem Allah'ın Muhammed esmasıyla tecelli edişidir. Hz Muhammed ruhtur, gönül, aşk, ilim, zikir ruhun çocuklarıdır, bizler çocukların zahiriyiz…

Aşk u Niyazlarımla.

Mevlit kandiliyle Geçtik bu deme
Hakikat görüldü Aydık gerçeğe
Regaiple girdik Hak bahçesine
Çok şükür toprağa Ekilenleriz.

Miracın aslıyla Hakka yüceldik
Nurlandı gönlümüz Cemal seyrettik
Gayrı ilah yoktur Şehadet ettik
Berat kandiline Erenlerdeniz.

Ölmeden ölümün Nihayetinde
Yeniden doğumun Güzelliğinde
Sıfatların Hakka Yönelmesiyle
Her yüzde Mevla'nın Secdesindeyiz.

Halk yüzünden Hakla Muhabbet edip
Halkla muhabbette Hakkı işitip
Secdede Hak ile Halkı birleyip
Kadir gecesini Zevk edenleriz.

Şirkinden arınan Gönül eridir
Ademe varana İnsan denilir
Ruh desek nefs desek İkisi de bir
Tenzihi Teşbihi Cem edenleriz.

Kadir olan Hakkın Bilinmekliği
Her an şan alışı Varlık sebebi
Vücudu sıfatı Giydik fiili
Çıkıp bu aleme Görülenleriz.

Halil'dir Fakir'in Gönlüne giren
Kulaktan işiten Dilden söyleyen
Esma elbisedir Kördür bilmeyen
Elbiseden Hakkı Sevenlerdeniz.

AYIN RÖPORTAJI

Dembir:
Dergimizin Temmuz ayı sayısının konusu "Anasır-ı Erbaa". İçinde yaşadığımız âlem ve canlı mahlûkatın yani bitki, hayvan ve insanın madde vücudu dört unsurdan meydana gelmektedir; Hava, Su, Ateş ve Toprak. Bize bu dört unsurun yaratılışından bahsedebilir misiniz efendim?

Özkan Günal:
Her şey rağbetle başlar. Oluşmak istediğimiz ne ise ona rağbet etmekle dönüşüm gerçekleşir. Mesela, ben berber olmak istesem bu istek bir rağbettir. Sonra o isteğin doğrultusunda berber olmam için gerekli olan erkânı uygulayarak berberlik mesleğinin bende de tecelli etmesini sağlayarak berber olurum. Dikkat edersek berberlik mesleğini kendimde tecelli eder hale getirdim, berberlik benimle çoğalmadı. İşte bu mesleğin oluşabilmesi için uygulanacak olan erkânın yanında o mesleğin icrası için gerekli olan araç gereçleri de kullanmaya ve ehil olmaya başlarım.

Şimdi benim berber oluşum bir rağbetle başlamıştı. Rağbetin kaynağına inersek, görmüş olduğum berberlik mesleğinde o mesleğe âşık olmamdır. Aşk, beraberinde zikri doğurduğu için rağbetimle beraber berber olma isteğimi dile getiririm. Bir ustaya tabi olup dükkanda bulunmaya başlayarak onun öğretileri eşliğinde aşık olduğumu icra edişin neşesini ve sevincini yaşarım. Neşe ve sevinç mesleğin muhabbetini doğurur. Şimdi ne yaptık rağbet ettik, mesleğin icrası için gerekli olanları oluşturup hizmet ettik, muhabbetine erdik. Şimdi benim o mesleği gerekli araç ve gereçlerle icra edişimin her anı kendimi zikredişim, kendimi muhabbet edişim, şan alışımdır. Cenabı Allah, bilinmekliğe rağbet etti. Onun rağbeti kendisinden gayrılığa değil bilakis kendisinedir. Allah'ın kendisine olan aşkının tecellisi de diyebiliriz. Bu sebeple aşkın muhatabı kim olursa olsun varlığı ilahidir. Aşkın doğurduğu rağbet Kün emrini beraberinde getirmiştir. Kün emiri esnasında rahmanın nefesi zuhur edip zahire gelmiş olur. Bu nefes, beraberinde zatı ilmiyesinde batın olan âlemi şehadet olan maddeselliği zahir kılmıştır. İşte zahir olan bu âlem rahmanın nefesinin maddeselliğidir ve bu maddesellik yani yaratılmışlık Cenabı Allah'ın kendisini muhabbet ettiği sahnedir.

Aşkın yaratılmışlık âlemindeki tasviri ateştir, aşkın doğurduğu nefesin yani zikrin tasviri havadır, zikir olan ol emriyle oluşumu gerçekleşen gönlün tasviri topraktır, muhabbet yani ilmin tasviri sudur. Şimdi bu pencereden baktığımızda ateş, hava, toprak ve su ile varlığın gerçekleştiğini görmekteyiz. Bu sebeple bu dört olguya Anasır-ı Erbaa denilmektedir. Tümü yaradan rabbin kendisine rağbet edişin zuhura gelişidir. Bu sebeple yaşam Allah'ın kendisini muhabbet edişidir demekteyiz.

Dembir:
Bu dört unsur dünyadandır, kesiftir ve içinde can olmadan bir hiçtir. Kesif ve halk olunmuş olan madde, latif ve halk olunmamış mana ile şereflenmeden aslı olduğu madde âlemine bile dirilemez. Maddenin dört unsurunun terkibi olan beden kendi aslına dirilmek için manaya muhtaçtır. Yani madde manasız bir hiçtir desek yerinde olur mu efendim?

Özkan Günal:
Madde yaratılmışlık diye zikrettiğimizdir. Ve yaratılmışlık kendiliğinden var olmuş değildir. Mana ismiyle zikretmeye çalıştığımız ise Cenabı Allah'tır.

Bizler Cenabı Allah'ın kendisine ait olan özelliklerine mana demekteyiz. Bunlar, aşk, zikir, gönül ve ilmidir.

Aşk, Cenabı Allah'ın zatında mevcut ve Allah'a ait olmamış olsa idi yaratılmışlıkta aşk olamazdı.
Zikir, Allah'ın zatında Allah'a ait olmasaydı yaratılmışlıkta zikir olamazdı.
Gönül Allah'ın zatında Allah'a ait olmasaydı yaratılmışlıkta gönül olamazdı.
İlim Allah'ın zatında Allah'a ait olmasaydı yaratılmışlıkta ilim olamazdı.
Gönül aşkla yapılan zikirle oluşması sebebiyle, aşkın ve zikrin mekânıdır.

Şimdi, Allah'a ait olan aşkın yaratılmışlıktaki tecellileri farklı farklı görülebilir. Mesela, dervişin Rabbine olan ilahi aşkı, beşerin birbirlerine olan aşkı, annenin ve babanın evlatlarına olan aşkı, canlı mahlûkların birbirlerine olan aşkı, hatta kişilerin kendileri için yaratılmış olan eşyaya olan aşkı dahi Cenabı Allah'ın kendisine ait olan aşkla kendisine âşık olmasından başka bir şey değildir. Çünkü aşk da kendiliğidir, âlem de kendiliğidir, âlemdekiler de kendiliğidir. Allah kendisinden kendisine tecellidedir.

Aynı husus zikir için de geçerlidir. Dervişin Allah'ı zikri, avamın nefsini zikri, sevenin sevgilisini zikri, annenin çocuğuna çocuğun annesine olan zikri, güneşin kâinata olan zikri, deryanın balığa balığın deryaya olan zikri kısaca kâinattaki yaşam dediğimiz oluşumun her anındaki zikir olan yaşamsallık Allah'ın bütünden kendisini zikretmesidir.

Gönül aşkla yapılan zikirle oluşması sebebiyle, aşkın ve zikrin mekânıdır. Nerede bir aşk ve aşka ait vasıflar görüyorsak nerede zikir ve zikre ait vasıflar görüyorsak aslında gördüğümüz gönüldür. Aşkın görünürlüğü olan tecelligaha verilen isimdir gönül. Gönül ibaresini mekân içinde bir mekâna, zaman içinde bir zamana sığdıramayız. Gönül mekânın ve zamanın bütünlüğüdür. Yaratılmışlığın tümü yaratıcının tecelligahı olması sebebiyle gönüldür. Bunu şöyle örnekleyebiliriz, âlemde güneş sistemi, güneş sisteminde dünya, dünyada Mekke, Mekke'de siyah örtülü Kâbe var. Kâbe budur diye sınırlayamayız, hakikatte âlemin bütünlüğü Kâbe'dir.

İlim, bir konuya ait bilgi değildir. Bilgi ilme ait bir unsurdur. Kâinatta yaratılmış olan her zerrenin kendisine ait bir bilgisi mevcuttur. Maden bilgisi, deniz bilgisi, uzay bilgisi, anatomi bilgisi, tarım bilgisi, dil bilgisi gibi âlemdeki tüm bilgiler ilimdir ve ilim tecelligah olan dünyada Allah'ın ilmidir. Hangi branşa ait ilim olursa olsun o ilim ile keşfedilen Allah'ın bilinirliğidir. Bu sebeple ilim Allah'ın kendisini muhabbet edişidir.

Şimdi madde mananın şekle bürünmüş halidir ve mana o madde ile kendisini muhabbettedir. Maddenin içinden manayı alırsak madde kalmaz. Bunu şöyle örnekleyebiliriz, madde buzdur mana sudur. Buzun içinden suyu alırsan geriye ne kalır? İşte aynen bunun gibi maddenin içinden manayı alırsan geriye hiçbir şey kalmaz. Maddeyi madde yapan manadır. Eğer bir insan mana olan aşk, zikir gönül ve ilimden yoksunsa eşya mesafesindedir. Tabi buradaki ifade edilenler Allah'a duyulan aşk Allah'a yapılan zikir, Allah aşkına ve zikrine mekan olarak Allah'a mekan olmuş gönül ve Allah'ın muhabbetidir. Bunlar bizde Hakk'ı görmeyi, Hakk'ı işitmeyi, Hakk'ı zikretmeyi, Hakk'ı sevmeyi, Hakk'ı fikretmeyi oluşturarak bizi ruhlamış olurlar. Bunlar yoksa ruh yoktur ve insan ruhlanana denir.

Dirilik varlığın suretsel boyutta bulunuyor oluşu değildir. Dirilik var oluş gayesi doğrultusunda yaşıyor olmaktır mesela, çok güzel, çok kaliteli çok pahalı bir buzdolabı düşünelim ama bu buzdolabı çalışmıyor olsun. Buzdolabının var oluşu onun diri oluşu değildir, diriliği çalışıyor içine koyulanları soğutup muhafaza ediyor oluşudur. İnsan da böyledir. Bedensel boyutta bedenlenmiş olması onu diri kılmaz, diri olabilmesi için sıfatlarının kıblesinde Hak olması gerekir. Sıfatlarının kıblesinde nefsaniyeti olan henüz canlı mahluk boyutundadır, insanlığa dirilmediği için insan diyemeyiz.

Dembir:
Mana vücudu da madde vücudu da dört unsurun terkibidir. Maddede bu dört unsur can ile tamamlanır, manada bu dört unsur ruh ile tamamlanır yani aslında ikisinin de tammı beştir. Varlıktaki asıl olansa bu beşincidir aslında. Varlıktaki beşincinin sağlığı ise bu dört unsurun itidal üzere, olmaları gereken oranda eksiksiz ya da fazlasız olarak bulunmasıyla mümkündür. Manada bu dört unsur neyi remz etmektedir ve mana vücudunun sağlığı için dikkat edilmesi gerekenler nelerdir efendim?
Özkan Günal:

Yukarıdaki açıklamalarda anlatmaya çalıştığımız gibi yaşamsallığın maddesel boyutu ve mana boyutu vardır. Maddesel boyutunun oluşumu ateş hava toprak ve su ile mümkün olduğu gibi mana varlığı da bu elementlerin manasal boyutuyla var olabilir. Şimdi varlığın maddesel boyutunu oluşturan elementlerin maddesel kısmını şöyle ifade edebiliriz.

TOPRAK

Toprak, üzerinde yaşadığımız kara parçası olmasının yanında dünyadaki yaşamın ihtiyaçlarını temin eden elementtir. Toprak gerekli şartların oluşumu ile bağrındakileri açığa çıkartıp hayat sunuyor olmasının yanında,

- **Sabırlıdır**

Toprak kendisine gerekli özen ve erkan gösterildiğinde bünyesine ekileni zahire getirerek ürün vermiş olur. O faydalı faydasız ayrımı yapmaksızın yapılan hizmetin karşılığını verir. Biz toprağı ihmal edip yıllarca ekmesek bile ihtiyacımız olduğunda sen yıllardır beni ihmal ettin, şimdi ben de sana ürün vermiyorum demez, ektiğimiz ürünü misliyle bize sunar. Toprak sabırlıdır, bağrına ekilene hizmet ederek, tohumun batınındaki filizi açığa çıkartmasını bekler. Toprak için sabır onu toprak yapan erdemlerden birisidir.

- **Tenezzül sahibidir**

Toprak zemindir yani en aşağıda olandır. Varlığı toprağa bağlı olan insanlar, canlı mahluklar ve toprağın bağrından çıkan bitkiler dağlar taşlar da dahil tümü toprağın üstündedir. Toprağın üstünde gezerler, toprağı ezerler, hiçe sayarlar görmezler ama toprak bunların hiç birisine sırtını dönmez. Her kes ağaçtaki meyveyi ağaçtan bilir toprağı görmez ama toprak o ağaçtan o meyveyi vermeye devam etmektedir. Niyazi Mısri Hz bu hususu,

Derviş olan âşık gerek yolunda hem sadık gerek
Bağrı anın yanık gerek can gözleri açık gerek
Alçaktan alçak yürüye toprak içinde çürüye
Aşk ateşinde eriye altın gibi sızmak gerek
Zikri Hak'la meşgul ola yana yana ta kül ola
İsterse kim makbul ola tevhide boyanmak gerek
İven kişi yol alamaz maksudunu tiz bulamaz
Yok olmayan var olamaz varını dağıtmak gerek

dizeleriyle anlatmaktadır. Aşık Veysel'in, " *Ey toprak iyi ki körmüşüm yoksa ben de seni görmeyip üstüne basıp geçecekmişim."* sözü ve

Koyun verdi kuzu verdi süt verdi
Yemek verdi ekmek verdi et verdi
Kazma ile döğmeyince kıt verdi
Benim sadık yârim kara topraktır
Ademden bu deme neslim getirdi
Bana türlü türlü meyva yetirdi
Her gün beni tepesinde götürdü
Benim sadık yârim kara topraktır
Karnın yardım kazmayınan belinen
Yüzün yırttim tırnağınan elinen
Yine beni karşıladı gülünen
Benim sadık yârim kara topraktır

dizeleri toprağın tevazu özelliği taşıdığını tevazünün toprağı toprak yapan bir erdem olduğunu anlatmaktadır.

- **Sırlayandır**

Toprak hiç kimse kendisine değer vermediğinde bile ayırmaksızın bünyesine alıp kucaklayıp sırlayandır. Kimsenin kabul etmediğini kabul edip saklayandır, en çok sevdiklerimiz ölünce gidip ona teslim ederiz. Sır oluşuyla sırlayan toprak, en kötü kokulu şeyleri bile gömsek içine tek bir koku sızdırmayandır afaka. Bu sırlayış ile sırladığını ve diğerlerini koruyandır. Eksik ve kusurları açığa çıkartan değil örtendir.

- **Üretkendir**

Bağrına ekilenlere ihtiyaçlarını temin etmek sonucu hizmet ederek yüzeyine çıkartarak yaşam sağlar. Ana gibi rahminde taşıyıp besleyip büyütüp doğurur, sonra o doğurduğunu sırtında taşıyarak beslemeye devam eder. Yüzeyindeki yaşamsallığın devamlılığı da kendisine bağlıdır. Bir buğday eker bin hasat alırsın.

SU

Su yüzeyde bulunan sıvı bir elementtir. Yüzeyde bulunuşu özü itibarı ile toprağın bünyesinde bulunuyor oluşundan gelmektedir. Ve su yaşamsallığın kaynağı olması sebebiyle yaşamın devamlılığı için de en büyük gereksinimlerden birisidir.

- **Paklayandır**

Paklanmak sonradan bulaşanlardan arınmaktır. Kirin çamurun temizlenmesidir. Bunlar su ile gerçekleşir. Su temizlemenin yanında ferahlama ve fazlalıklardan kurtulmanın hafifliğini getirir. Bizde, görüşümüzün, işitişimizin, söylemlerimizin değişikliğini doğurur. Bizi arındırmış olmasıyla aslımıza döndürür.

- **Hayat verendir**

Yaşamsallığın temelinde su mevcuttur. Yaşam, suyla başlar, ***"İnsan kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmedi mi?"*** (Yasin 77) ayeti bunun ispatıdır. Su Toprağın bünyesine dahil olmazsa o topraktan yaşam çıkması toprağın hayat sunması gerçekleşemez.

Toprağa ekilen ürün yağan yağmur neticesinde batınındakini zahire getirir. Su varlığı kendisinden olanın içinde taşıdığını açığa çıkartma özelliği taşır. Su denizde yaşayan canlılara hayat verir buhar olur göğe yücelir bulut olur yağmur olur toprağa düşer havadaki ve topraktaki canlılara hayat verir, göl olur göl olmasıyla hayat verir dere olur nehir olur etrafına hayat verir.

- **İçinde bulunduğu kabın şeklini alandır**

Su sıvı bir elementtir. Kendisine ait rengi kokusu tadı şekli olmayandır. Su hangi kabın içine koyarsak içinde bulunduğu kabın şeklini alarak o kabı ispat eder.

HAVA

Hava, atmosferde bulunan atmosferi oluşturan yaşamsallığın devamlılığı için gerekli olan bir elementtir. Suyun da toprağın da hayatın devamlılığını sağlaması hava ile mümkündür. İçerisinde hava olmayan bir ortamda yaşamın olması mümkün değildir.

- **Ateşi besleyendir**

Ateşin söndürülmesi için yapılması gerekenlerin tümünün ortak özelliği hava ile irtibatını kesmektir. Hava olmayınca ateşte olamaz hava ne kadar çoksa ateş o kadar kuvvetli olur. Eskiden demircilerin demiri pişirdikleri ateşi körüklemeleri ateşin içerisindeki hava miktarını arttırarak ateşi kuvvetlendirmek içindir.

- **Yaşamı devam ettirendir**

Bütün canlı mahluk yaşayabilmek için hava teneffüs etmek zorundadır. Havasız kalınan bir ortamda en küçüğünden en büyüğüne hiçbir canlı yaşayamaz. Buna bitkiler de dahildir. Ekilen bitkinin toprağının havalandırılması gerekliliği bunun içindir.

- **Dünyayı şekillendirendir**

Hava bünyesindeki sıcaklık farklarından doğan etkileşimle rüzgar ismini verdiğimiz hale bürünür atmosferde rüzgarın sürekliliği toprağı dağları bitkileri ağaçları kısacası var olan her zerreyi etkileyerek kendisine uyumlu hale getirmek sonucu şekil verir. Mesela günümüzde ova olan yerler rüzgarın eserek dağları ve tepeleri etrafa saçmasıyla oluşmuş bölgelerdir.

- **Yaşamı dölleyendir**

Bitkiler aleminde döllenme için gerekli olan ortamı sağlayarak bir ağaçtan bir ağaca polenleri taşır, olgunlaşmış tohumları ağaç dallarından alıp toprağa serpiştirir.

ATEŞ

Ateş sıcaklık olmasının yanında aynı zamanda enerjidir de ve ısı enerji ile birlikte yaşamsallıkta olmazsa olmaz bir konumdadır. Sıcaklığın olmayışı soğukluğun hakim gelerek canlı mahlukların yaşayamayacağı ortamları oluşturur.

- **Ateş ısıtır**

Her canlının yaşayabilmesi için uygun bir sıcaklığa ihtiyacı vardır. Kışın bitkilerin toprağın bağrında saklı iken toprağın yüzeyine çıkışları ateşin bulunduğu ortamı ısıtmasıyla gerçekleşir. Eğer uygun sıcaklığa ulaşılamazsa doğa uykusundan uyanamaz. Aynı şey insan badeni için de geçerlidir. Bedenimiz olması gereken sıcaklıktan mahrum kalıp soğursa yaşamsallığımız devam edemez.

- **Ateş pişirir**

Tarladaki ürünü olgunlaştıran ağaçtaki meyveyi olgunlaştıran çiğ olanı yenilir hale getiren ateştir. Gıdalarımızı bünyemize alabileceğimiz hale getiren ateşte pişmesidir. Ateşte pişmeden bünyemize alınan gıdalar bizim için tehlikelidir.

- **Ateş temizler**

Ateşin temizlemesi iki türlüdür. Birincisi su ile oluşan adına pas dediğimiz kiri yakarak temizlemesi, tarlayı ekilecek hale getirebilmek için yabani otların yakılarak temizlenmesi, çer çöplerin bir araya toplanıp yakılarak temizlenmesi şeklinde olduğu gibi pişirdiğimiz yemeklerin içerisindeki zararlı bakterilerin temizlenmesi şeklindedir.

Bu dört elementin yaşamsallığın kaynağı ve devamlılığı oluşunun yanında yaşamsallığı bitiren olumsuz tarafları da vardır. Bunlar; toprak kayması veya toprak çökmesi helak eder. Sel felaketi helak eder, fırtına helak eder, yangınlar helak eder gibi. Şimdi madde varlığının temeli olan bu dört elementin mana varlığı için karşılığı olan manevi boyutlarını kendimizde oluşturmadıkça insanlığa dirilemeyiz.

Toprak, gönüldür ve gönül maneviyat için olması gerekendir. Talep edenin gönül sahibi olabilmesi için toprağı toprak yapan sabır, tenezzül ve tevazu, sırlama ve üretkenlik erdemlerini kendisinde oluşturması gerekir. Toprak lisanı hal ile şunu demektedir. Ey gönül sahibi olmak isteyen talip! Bana bak beni örnek al benim gibi ol.

Suyun manadaki karşılığı ilimdir. Bilgi, suyu su yapan paklama, hayat verme ve şekilsiz olma erdemlerini kendimizde oluşturduğumuzda ancak bizi kendisiyle ziynetler. Su bize lisanı hal ile benimle ziynetlenmek istiyor isen benim gibi olmalısın demektedir.

Havanın manadaki karşılığı zikirdir. Bizler zikir ehli olmak istiyorsak havayı hava yapan erdemleri kendimizde oluşturmalıyız eğer bu erdemler ile yaşayamazsak zikrimiz dilden öteye geçemez. Dildeki zikir hiçbir zaman zikredeni tecellisine ulaştıramaz. Hava bize lisan-ı hal ile beni örnek al kendini bana benzet ki zikrin kaynağına ulaşsın demektedir.

Ateşin manadaki karşılığı aşktır. Aşkın varlığı ateşin varlığının karşılığıdır. Ateşi ateş yapan erdemler ısıtmak pişirmek ve arındırmak bizim iç alemimizde oluşup çalışmıyor ise aşkımız zahir olamaz.

Bir talip toprak gibi olup gönül, su gibi olup ilim, hava gibi olup zikir, ateş gibi olup aşk oluşturunca ruhlanmış olur. Çünkü bu dört element ruhun vasıflarıdır. Bu dört elementin maddesel karşılığı nasıl nefsi oluşturuyor ise maneviyatı da ruhu oluşturur ve öz olan ruhtur. Bunu şöyle örnekleyebiliriz, düğme varsa, lamba varsa, düğme ile lamba arasında kablo varsa, elektrik varsa ancak bunların birlikteliği aydınlığı doğurur. İşte o aydınlığa ruh diyebiliriz.

Bunlardan birisi dahi noksan olsa o odada aydınlanma gerçekleşmeyeceği gibi maneviyatta da herhangi birisinin eksik olması bizi insanlığa diriltemez çünkü insan ruhlanmış olandır. İnsan Allah'ın muhatabı olandır. Bizi, muhatap kılan ruhlanmış olmaktır. Adem as ruhlandıktan sonra Allah'ın muhatabı olmuştur.

Eğer bizler maneviyattaki bu dört unsuru nefsimizden arınmak için değil de nefsimiz için kullanırsak o zaman bu unsurların helak eden yönü devreye girer ki yine biz kendimizi helak etmiş oluruz.
Şimdi Anasır-ı Erbaa'nın maneviyatını kendimizde oluşturarak ruhlanmak istiyor isek ruhlu olana tabi olmak gerekir. Bir evvelki sorunun cevabına verdiğimiz örneğe geri döner isek ne denilmek istendiği daha net anlaşılır. Elimizde son sistem bir buzdolabı var, buzdolabının motoru var, gazı var, kablosu var, fişi var, takıldığı piriz var ama elektrik yoksa buzdolabı yaradılış gayesi doğrultusunda hizmet edemez yani dirilemez. Dirilemediği için ruhsuz ceset mesafesindedir. İşte elektrik ruhtur.

Meydana seçilen talibin meydana alınışı, batınında yaratılışından gelen ilahi aşkın sebebiyledir. Meydana dahil olmakta sorumluluk bitmez aksine yeni başlar çünkü Mevla *"Bildirmediğimle imtihan etmem"* demektedir. Şimdi, Allah Allah'lığını yapıyor sen kulluğunu yapmalısın dersek doğru tanımlama olur…

Talip, kendisine telkin edilen zikre hizmet edecek, zikre hizmet yoksa mana oluşamaz. Var olan aşkı zahir edecek olan zikirdir, zahire getirip besleyecek. Zikre hizmetle sohbete devamlılığa, edep ve erkânın uygulanışı eklenince bu birliktelik talipte gönül oluşturur yani talibe bakan onda meydanını görmeye başlar. Bu halin devamlılığı beraberinde muhabbeti halden kale ulaştırıp talip hal ve kal cihetiyle Hakk'ın muhabbettiçisi olur ki buna, mümin veya İnsan-ı Kamil demekteyiz.

Zikirsiz bilgi nefisle tevhit olur ki firavun denir.
Bilgisiz zikir tecellisine götürmez.
Bilgi aracına aşk binerse maşuka gidilir nefis binerse gayrıya.
Aşk olmadan bilgi çiğ kalır, irfaniyet bilginin aşkla pişmişine denir.
Gönül ilahi aşka kaptır ve varlığın bütünüdür. Gönülsüz şehadet mümkün değildir.

Dembir:
Bu sayımızda verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz efendim.

SİZDEN GELENLER

HAVA

Cenabı Allah'ın yarattığı bu âlemde hay olan diriliğin bütün yarattıklarında görülebilmesi için hava yani nefes gereklidir. Hava tüm canlıların yaşam kaynağıdır. Bilinmekliğini isteyen Allah'ın zikredişi olarak zahire geldiğimiz bu dünyada alıp verdiğimiz hiç bir nefes boş değildir. Ama biz Efendimizi bulana kadar aldığımız nefesten habersizdik. Efendimin bildirmesiyle nefesin zikir olduğunu öğrendik. Bizlere, "Telkin ettiğim zikri gezerken, çalışırken, yatarken, her nefeste çalıştır evladım." dedi. Zikrimizle âlemi seyran başladığında her zerrenin lisan-ı hal ile Allah'ı zikirde olduğunu işittik. Biz neyi zikrediyorduk? Allah'ı mı, kendimizi mi?

Varlığımızı sahiplenip orada tecellide nefsimizi görüyor nefsimizi zikrediyorduk.

Rabbini zikret kendini unuttuğun vakit (Keyf:24)

Yani Allah'ı öyle zikret ki Allah'tan başka hiç bir şey kendi nefsinde kalmasın. Çünkü hakiki zikrin manası zikreden zikredilen ve zikrin bir olmasıdır. İşte böyle zikirde olan kalpte ikilik ve o kimsede benlik kalmaz. O kimsenin kalbine hakiki sevgili nazar eder ve kendi cemalini o kimsenin kalbinde görür. O zaman öyle hitap eder ki bu gönülde bu mülkün içinde yardan başkası yoktur. Bildirilen zikri çok severek daim her nefeste yapıp zikrimizle bütünleştiğimizde kendimizi var görmekten geçeriz. Nefse ait özellikler hükümsüz kalarak bunların rahmaniyete dönüşmesiyle varlığımız dediğimiz sıfatlarımızı efendimin nefesi kapladı. Zikrettikçe varlığımız nefes, nefesimiz varlık oldu. Onunla görmeyen göz görür duymayan kulak işitir zikretmeyen dil zikreder oldu. Gönül evi bütün kirinden temizlenip *"Rabbim ben yokum var olan sensin"* acziyetine bürünerek dil ile söylediğini kalbiyle zevk eder hale geldi. Artık zikrederken aşk ile tecellide olan Hak ile beraber seyir etmeye başladı. Efendimin de dediği gibi,

Zikir hoş bir edadır aşk vadisinde
Zikir esen rüzgardır aşk ateşinde
Zikir hazdır gıdadır aşık dervişlere
Zikir zikrettiğine varmaktır zikrettikçe
Zikir hayattır candır bedenlere
Zikir sevdadır candan sevenlere
Zikirdir gayrı bırakmayan gönlünde
Zikir zikrettiğine varmaktır zikrettikçe
Zikirdir bakıp gören gözünde
Zikirdir kulağından duyup işiten de
Zikirdir içerden zikreden bile
Zikir zikrettiğine varmaktır zikrettikçe
Zikretmek dilde kalmaz kalp ile tastik etmektir
Zikretmek her tecelliye Hak'tan demektir
Zikretmek ben dediğin varlığından geçmektir
Zikretmek sonunda Hakk'a ermektir
Halil İbrahim'in gönlüne girmektir.

Şükrü Nilüfer Çakar

SU

Su; Efendimin kelamıdır. Her daim tazeliğini koruyan gürül gürül akan Ledün ilmi kaynağıdır. Su; Zahir batın yaşam kaynağım olan özümdür. Her canlının hayat bulması için suya ihtiyaç vardır. Su; temizliktir, arınmadır. Temizlenmenin ilk adımı temizlenmeyi istemek bizi kirleten ortamlardan uzaklaşmaktır. Eski alışkanlıklarımızı değiştirmek arınma işlemidir. Yapmak istediğimiz şeyin ilmini tahsil ile başlayıp ilmi yaşantımızda uygulamak bizi arındıracaktır. Arınma hakikatte üç yerde ifna olup yokluğun idrakidir.

En küçüğünden en büyüğüne kadar yaratılmış her şeyin aslı özü sudur. Bardağı değil suyu görmek eski anlayışımızdan dolayısıyla da suretleri var zannından kurtulmaktır. Ancak bildirildiği gibi bulunursak bildirileni zayi etmemiş oluruz. O Mahiler gibi deryada olup deryaya hasret yaşamak, kendimize deryadan ayrı müstakildik verip tecellide kendimizi görmek aşığın felaketidir. Oysaki derya sensin. Benimlesin, varlığım senin, mülkün sahibisin, ben hiçim. Emmarenin köleliğinden çekilip alınır aşık, aşk pınarı olan Ledün ilmini içtikçe. Allah'tan, özünden bi-haber olarak yaşadığı anlamsız yaşamdan kurtulur. Kalbindeki putlar bir bir erir Ledün suyuna bırakılınca. İnci mercanlarla dolu umman derya denizsin Efendim, yolumun nuru ışığısın Efendim, hakikatin idrakisin Efendim.

İnsan yeniden doğunca
Katresin ummana salınca
Hak nasibini alınca
Ayan olur hakkın nuru

Uzak iller yakın olur
Aradığın anda bulur
Kalp hanesi pür nur olur
Ayan olur hakkın nuru

Kurandan feyzini alır
Dostun cemaline varır
Aradan gayrı kaldırır
Ayan olur hakkın nuru

Halkı batın hakkı zahir
Oluptur evvel ve ahir
Bu sırra olursa mahir
Ayan olur hakkın nuru

Aşık maşukuna bakar
Aşk ateşi ciğerin yakar
Gözlerinden yaşlar akar
Ayan olur hakkın nuru

İbrahim yürü meydana
Erelim yüce Sultana
İçelim hep kana kana
Ayan olur hakkın nuru

Gülay Can

ATEŞ

Anasır-ı Erbaa'dan biri olan ateş; yakıcıdır. Yakar kişiyi, tende vücut ısısı olmuş. Nefse tabi olunca öfke, kibir, kin ve şehveti; ruha tabi olunca, aşkı, sevdayı remzetmiştir. Yakar, yıkar ateş var oluş gayesini yerine getirir. Kimi maddeyi yakar, kimi manayı. Kuşattığını kendine benzetir, kendinde yok eder. Olur ki içine girenin varlık boyutunda kendine ait bir şeyi kalmamış, neyi varsa hep o ateş olmuştur.

Aslı ve en güzeli manasıdır ateşin. Çünkü alemlerin var oluşuna sebep olan aşkı temsil etmesindedir güzelliği. O aşkla da yakar talibini, yakar da viran eder, yok eder. Eder ama yeniden inşa eder kendi güzelliğiyle. Ateşin aşka dönüşmesi, aşkın bir tecellisidir aşıkta. Tıpkı şimdiye kadar var sandıklarımızın yanıp kül olarak, bu kül oluştan yeni bir anlayışın, yeni bir halin oluşması gibi. Ateş efendimin bildirdiği gibi *"kalbi pak eden aşkın narıdır"* o ateş ki maşukumun gözlerinde, maşukumun sözlerinde, maşukumun gönlünde yanar alev alev. İlan eder kendini, davet eder beni kendine, der ki,

"Gel, gel de sal benliğini bana, kuşatsın seni bu aşkın ateşi, neyin varsa yansın, yok olsun asıl olan benim varlığımda."

Aşığına aşk ile yaratılan bu alemde tecelli edendir aşk. Nurdur, ışıktır, ateştir, sevenin sevdiğine duyduğu yangındır. Eriten pak eyleyen, buram buram aşk tüten, maşuktan gayrı ne varsa yakan, temizleyen aşk, aşığı aşkın rengine boyar. Aşığı aşık eden maşukunun aşkıdır. Maşuk alev misalidir, aşık ona pervane; tüm varını vermeye razıdır maşukun ateşinde. Yanarsam ben yanayım zikriyle. Bu aşkın ateşinde ne canlar yanmışta, halinden hiç şikayet eden olmamış. Yaktıkça o aşkın ateşi *"Yok mu yangınımı körükleyecek! Yok mu ateşimi daha da alevlendirecek!"* diye naralar attırmış. Öyle tatlı yakarmış aşkın ateşi. Dediler ya baba erenler yanalım aşıklar Mevla derdiyle. Biz de bir ateş, aşk varsa, bilinir ki ateşimiz aşkımızın sebebi hem sahibi efendimdir. Gönlümüze Güneş misali doğan efendim, bizler yandıkça ateşi aşkına coşan pervaneleriniz.

Ateşi aşka yanıp pişersen
Kudretin nurunu dilersen
Seher vakti zikredersen
Açılır sana sırlar perdesi
Açılır sana ehlullah neşesi

Halil – Tülay

HAVA

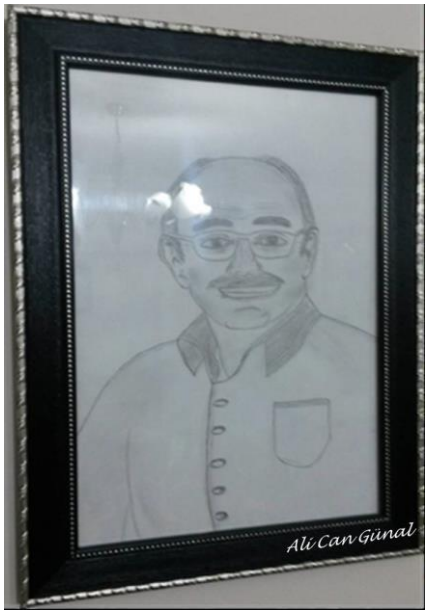

Hava insanın yaşamını devam ettirmesi için gereklidir. Bu gereklilik aynı zamanda tasavvufi yaşamda da geçerlidir. Zahiri yönden hava insanın nefes alması için gerekli olduğu gibi manevi yönden olaya baktığımızda bir meydanda solunan havadan bahsetmek gerekir.

Meydanın havasını solumak o meydanın er ve bacıları ile bulunmak, yaşantısını meydan üzerine düzenleyerek hayatının en önemli bölümünü meydanı yapmak ve ayrıca her zaman kendisine verilen zikir ile bulunmaktır. Bu zikir ile bulunma işlemi insanın nefes alması gibi sürekli ve düzenli olmalıdır. İnsan nasıl nefes almadan yaşamını devam ettiremez ise talip de zikrini icra etmez ise hak yolundan uzaklaşır.

İnsanın nefes alması için ihtiyaç duyduğu bu hava temiz olmalıdır. Havanın temiz olması için de kaynağının saf ve berrak olması gerekir. Temiz hava almak, bu yolda temiz düzenli ve doğru bir şekilde yol almak ile de ilişkilendirilebilir. İnsanın temiz hava alması için havanın kirli olduğu yerlerden uzak durması gerekir. Bu olay da talibin eski yaşantısından uzak durması ile temizleneceği gerçeğini aklımıza getirir. Solunan havanın temiz olması gerekir fakat bunun dışında da doğru şekilde nefes almak da önemlidir. Doğru nefes almak doğru bir yaşantı ile bağlantılıdır.

Manevi açıdan baktığımız zaman bu olayı talibin her an efendisinin huzurunda bulunduğu gibi yaşamını gerçekleştirmesine bağlayabiliriz ki bir efendinin huzurunda edep ve ahlak üzerine bulunulur.

Hava nefestir dervişe
Her nefeste zikret sen de
Zikir ibadet ermişe
Allah deriz her nefeste.

Meydan havasını almak
Efendiye mürit olmak
Hak yolunda feda olmak
En büyük gaye dervişe.

Temiz hava almak zordur
Nefsi zapt etmek tek yoldur
İnsanın özünde olan
Toprak, hava ve sudur.

Aşk ateşi var talipte
Ateş vardır hava ile
Dönersin sende bülbüle
Güle varmaktır tek gaye.

Ali Can Günal-15

Biz bir kuru toprak idik
Tevhit eleğinden geçtik
Muhabbet ile işlendik
Meydanda Meryem'iz şimdi

Toprağımızı sürdüler
Taşları temizlediler
Ekime hazır ettiler
Meydanda Meryem'iz şimdi

Toprağımız oldu halis
Aslına döndü nefsimiz
Secde etti benliğimiz
Meydanda Meryem'iz şimdi

Güller bitti bağrımızda
Maşuka vardık aşkıyla
Vuslattayız huzurunda
Meydanda Meryem'iz şimdi

Ender Halil'in izinde
Fakir'den sohbet etmekte
Yolunda kal sabır ile
Meydanda Meryem'iz şimdi

Ender Yalvaç-15

TOPRAK

Anasır-ı Erbaa olan hava, su, ateş ve toprak birbirinden ayrılmayan dört kardeş gibidir. Hava bize verilen zikir, su bildirilen ilim, ateş aşk, toprak ise gönüldür. O gönül ki Mürşid-i Kamilimizin ta kendisidir. Onun gönlü Hakk'ı bilmenin ve sevmenin yeridir. Hakk'ı layıkıyla bilen Hak efendim huzur ve muhabbet ile doludur. Onun hakkaniyeti ve güzel ahlakı bize yol gösterirken bir güneş gibi sevenlerini aydınlatmakta, ısıtmakta, yakmaktadır. Biz bir kum zerresi, o gönül yurdu eminlik ülkesi.

Toprakta bulunan madenler asitler çeşitli kalıntı ve bileşenler yüzeye çıkıp bitki haline dönüşebilmesi için güneşe ve yağmura ihtiyacı vardır. Bu unsurlar olmadan toprak kendinde gizli olanı açığa çıkaramaz, kendi başına ne kadar çabalasa da bir sonuca ulaşamaz çünkü o güneşin ışınlarına muhtaçtır. Hakk'ı hakkıyla anlayabilmemiz için o hikmetli rahmetli yağmurun her damlasında kendi aslımıza varabilmemiz için muhabbetin muhabbetçisi olmalı, ne kadar aciz olduğumuzu anlayıp teslim olmalıyız. Akla şu soru gelebilir,

"Güneş ışınları ve yağmur her yere yağıyorken toprak neden aynı şekilde yeşermiyor?"

İşte burada bizim ne kadar hizmetli olduğumuzu sorgulayıp iç muhasebe yapmamız gerekir. Kimimiz kireçli toprak gibiyiz suyu almakta zorlanırız, zor işleniriz, hizmet azlığı vuku bulur, kimimiz humuslu toprak gibiyiz suyu çok iyi emer toprağı zenginleştirir, verimli ve bereketli yapar besinleri bol bol sunarız, kimimiz ise taşlı toprak kaya gibiyiz dimdik durur güneş ışınları ve yağmur üzerimizden akıp gider. Sevmeyi ve sevilmeyi dilemezsek kalpten kup kuru ve çorak enfüs afak ayrık kalır katılaşır cismaniyet ve taş kesilir. Bu hiç istenilmeyen bir haldir. Mevlana hazretleri, "Gönül ten havuzunda çamurlara bulandı ama ten gönüller havuzunun suyuyla arındı tertemiz oldu" der. İşte taşı toprak eyleyip güzel, temiz, arınmış, saf hale getirmeliyiz ki atılan her bir tohum yeşersin, üzerinde hoş kokulu güller bitsin. Toprak böylelikle toprak anaya yakışır, ona layık bir hizmette bulunmuş olur.

Ey sevgili canan!
Kendisini eken
Ektiğine hizmet eden
Kendisini yeşertensin
Sevdiklerinde

Bir bayrak altında toprağına yüz sürdük, ona ait bu vatanda teslim bayrağını çekip gurbet ellerde toprak eşelemeyi bıraktık. Kurtuluşumuzu anavatan toprağından ayırmadan bu toprak bütünlüğünün kaidelerine uymakta bulduk. Hizmetimiz bu sancağa olmaz ise kurtuluşumuz nice olurdu, onun egemenliğini kayıtsız şartsız bir tutup muhabbetleşerek cemal cemale hoş görü tevazu ve tenezzülle aklı selim bir şekilde dosdoğru emrolunduğumuz gibi yürüyerek, toprağımızı yol eylemek edep erkan gereğidir. Bu vatanın, bu milletin hizmeti böyle olduğunda rızalık olur, gönülden gönüllere yol açılır, nefsin yoğunluğu azalır, mana sırları yaşanır ihata eder alemi. Toprak efendi babadır, toprak gönüldür, toprak rahmet kaynağıdır, aşıkla maşukun vuslat mekanıdır, toprak vasılı illallahtır, toprak hoş görülü, edep erkan üzere, teslim olmaktır.

Ömer-Ebru

ATEŞ

Güzelliğindi bu yangını başlatan içimde.

Yüreğim kuluçkaya yattı da, her atışında biraz daha büyüttü onu.
Önceleri düşüncelerimle besledim bu yangını.
Uyandım, seninle geçirebileceğim güne sevindim.
Günlük koşuşturmalarda attığım her adım sana gelmekti.
Akreple yelkovanın birlikte seyehatiydi zaman denilen, yani birliktelik seninle.
Ne zaman bir şey söyleyecek olsam.
Cümlelerimin gizli muhatabı yaptım seni.
Sana seninle anlattım seni.
Bundandır cümlelerimin bir kısmında sevdanın hareretinin ısıtması kalpleri.
Güzellik mihengimi de sen…
Eğer sana benziyorsa ya da seni hatırlatıyorsa güzeldir.
Güzel olmayan bir şey kalmadı dünyada!
Çünkü ben ne zaman görsem, duysam , söylesem, dokunsam hep sen.
Sonra baktım kendime;
Ateş nerede,yanan kim , sevgi nedir?
Ateş olmuş can, ben, kül,
Ben hiç olmuşken sen, her şeyim olmuşsun.
Kelimeler gördüğün kadar işe yarıyor ey güzel!
Hangi cümle kalpten kalbe olan bir yolda yürüyebilecek kadar cesaretlidir ki ?
Aklımda yankılananı tutup kaleme indirsem, yeni yürümeyi öğrenen çocuk.
İlk adımda düşüveriyor önüme.
Esra'nın gönlünden birkaç kelime
Halil'in izinde Fakir'de

Sevgisin hakikate ermek deminde.

Esra Yalvaç-17

Ummanın Çocukları

Yusuf, Allah'ı görsen ona ne dersin?
Evet derim. (Beli !)
Allah'a olan sevgini nasıl gösteriyorsun?
Ben bir gün Ali amcamlarla saz çaldım.

Asya Yörüger 6 yaşında.

Dembir: Asya, Allah'a ne söylemek istersin
Asya: Seni çok seviyorum. Yalan söyleyince bizi sevmiyorsun biliyorum. Kalbimizdesin.
Dembir: Allah'a olan sevgini nasıl gösteriyorsun?
Asya: Bağırmıyorum ve yalan söylemiyorum.

Dembir: Özlem, Allah'a ne söylemek istersin?
Özlem: Bize yiyecekler ve her şey verdiğin için sana teşekkür ederim. Olmayanlara da yemek verir misin lütfen.
Dembir: Allah'a olan sevgini nasıl göstermek istersin?
Özlem: Ona hediye vermek isterim. Bir kitap hediye ederim, içinde "Allah'ım seni çok seviyorum" yazan.

Özlem Tekşen 6 yaşında.

İlknur Mazak 6,5 yaşında.

Dembir: ilknur, Allah'ı seviyor musun?
İlknur: Evet, seviyorum.
Dembir: Allah'a olan sevgini nasıl gösteriyorsun?
İlknur: Yatmadan önce dua ediyorum.
Dembir: Peki, Allah'ı neden seviyorsun?
ilknur: Çünkü bize güzel bir dünya verdi. Dünyanın içindeki en güzel şey hayat.
Dembir: Allah'a ne söylemek istersin?
İlknur: Onu çok sevdiğimi.

Melisa Türksün 7 yaşında.

Melisa: Allah'ın nerede ve nasıl birisi olduğunu çok merak ediyorum. Allah çok sevilir.
Dembir: Allah'a olan sevgini nasıl gösteriyorsun?
Melisa: Sohbetler dinledim, her şeyi O yarattı.
Dembir: Allah her şeyi nasıl yarattı ki acaba?
Melisa: Tabi ki annelerle yarattı.
Dembir: Allah'a ne söylemek istersin?
Melisa: Allah'tan beni büyütmesini istiyorum.

Dembir: Ercan, Allah'ı seviyor musun?
Ercan: Allah'ı seviyorum da korkuyorum da.
Dembir: Allah'ı neden seviyorsun, neden korkuyorsun?
Ercan: Seviyorum çünkü bizi yarattı, bize eşyalar yarattı. Korkuyorum çünkü mesela şimşekler çakabilir.
Dembir: Allah'a sevgini nasıl gösteriyorsun?
Ercan: insanlara iyi davranıyorum.
Dembir: Allah'ı görsen ona ne söylemek istersin?
Ercan: Yüzünü mü görsem? Bir şey diyemezdim çünkü yüzü çok beyaz ve parlak olduğu için düşüp bayılırdım. Birde Allah'ın nerede olduğunu çok merak ediyorum. Nerede olduğunu öğrenirsem oraya bakarım.

Ercan Günal 8 yaşında.

Gülşah: A llah yücedir. Ona sevgimi göstermek için salih ameller yapıyorum. Allah nurdur, çok büyüktür, ışıl ışıldır, mis kokuludur. Cennete girsem dahi onu görür müyüm acaba, inşallah görürüm. İzin verirse onunla olduğum müddetçe sonsuza kadar ona bakmak isterim. Birde çok merak ediyorum, Allah Âdem'i yaratırken "Neye benzetelim" diye soran meleklere perdeyi açtı ve "Bana bakın, bana benzetin" dedi. Melekler daha önce Allah'ı hiç görmedi mi yani?

Gülşah Rüstemoğlu 12 yaşında.

Beril Aydın 11 yaşında.

Dembir: Beril, Allah'a olan sevgini göstermek için neler yapıyorsun?
Beril: Benden istediklerini yapıyorum. Mesela iyi bir insan olmaya çalışıyorum. İnsanlara yardım ediyorum.
Dembir: En son ne zaman ayardım ettin?
Beril: Teyzeme halıları taşırken yardım ettim.
Dembir: Allah'a ne söylemek istersin?
Beril: Bizi yarattığı ve bize güç verdiği için çok teşekkür ederim.

MAKALE

Bu sayımızın makale konusu, Yirmi Bir Ramazan'da, günümüz takvimine göre sekiz Temmuz'da dâr-ül-fenâdan dâr-ül-bekâya göçen İmam Ali efendimize adanmıştır.

İmam Hz Ali On iki İmamın ilkidir, aynı zamanda Hz Muhammed'in damadı ve amcasının oğludur. Hz Ali Hicret'ten 23 yıl önce (Miladi 598) Recep ayının 13. gününde Mekke'de, Kabe-i Muazzama'nın içinde dünyaya gelmişlerdir ve Kabe'nin içinde doğan tek kişidir. Kabe, Allah'ın evi olduğu için İmam Ali, Allah'ın evinde doğmuştur. Buradan anlıyoruz ki İmam Ali efendimiz Kalp Çocuğunun timsalidir. Veled-i Kalp görmek isteyenler İmam Ali efendimize baksınlar.

Baba ve anne tarafından Haşim'i soyundan gelmiştir. Hz Peygamber, Hz Ali'nin doğumunu duyunca amcası Hz Ebu Talip'in evine geldi. Hz Ali'yi kucağına aldı, dilini ağzına verip emzirdi. Adını sordu, Fâtıma; *"Esed koymak istiyorum"* deyince Hz Muhammed; *"Hayır"* buyurdu. *"Onun adı **Ali**'dir"* dedi ve adını ***"Ali"*** koydular. Künyeleri ise *"Ebü'l Hasan"* ve *"Ebû Türâb"*dır. Hz Muhammed kendilerine, toprağın babası anlamına gelen *"Ebû Türâb"* künyesini vermişlerdi. Bu yüzden, bu künyeyi çok severlerdi.

Hz Muhammed'e ilk vahiy geldikten sonra; çocuklardan İslâmlığını ilk kabul eden Hz Ali'dir ve ondan sonra kadınlardan da ilk olarak eşi Hz Hatice'tül Kübrâ, İslâmiyet'i kabul etmişlerdir. Hz Ali, bütün ömrü boyunca Hz Muhammed'in en yakınlarından ve yardımcılarından biri olmuş, bütün savaşlarda Hz Peygamber'in yanında savaşmış, bu savaşlarda çok büyük yararlar ve kahramanlıklar göstermiş, canını Hz Peygamber'in uğruna vermekten hiçbir zaman kaçınmamıştır. Hicret gecesi Hz Muhammed Hz Ali'yi çağırdı ve *"Bu gece Rabbimin emriyle Mekke'den göç edeceğim ve Sevr mağarasında gizleneceğim; sende benim yatağıma yatacaksın, ne dersin?"* buyurmuşlardı. Hz Ali bu haberi canına minnet bilmiş, şükür secdesine kapanarak kabul etmiştir. Peygamberin yatağına yatan İmam Ali efendimiz, yatağın içinde beklerken Peygamberi öldürmek için gelen katiller üzerini örten örtüyü kaldırdıklarında yatakta yatanın İmam Ali olduğunu görünce amaçlarına ulaşamayıp geri döndüler. Bu yaşanmışlıkta görülmelidir ki İmam Ali efendimiz yatağa yatarken örtüyü açıp bakarlar Hz Muhammedi değil de beni görünce öldürmezler hesabı tutmamıştır. O, yatağa ölmek için girmiştir. Bu sebeple,

Peygamber yatağına ne için girdinse o halde kalkarsın. İmam Ali efendimiz Peygamber efendimizin yatağına ölmek için girdi ve öldü. Üzerinden alınan örtü gözlerinden alınan örtü olduğu için "Görmediğim Allah'a iman etmedim" dedi yani Allah'ı gördü. Yataktan kalkışı dirilişiydi. O Ali ki Ali olarak girdiği yatakta ölüp, üzerinden örtüsü kaldırılıp Muhammed olarak kalkmıştır.

Bu olay münâsebetiyle, Kur'ân-ı Kerîm'in Bakara Sûresi'nin 207 ayeti nazil olmuştur.

"İnsanlardan öylesi de vardır ki Allah rızasına nail olmak için canını satar ve Allah, kullarını pek esirgeyendir."

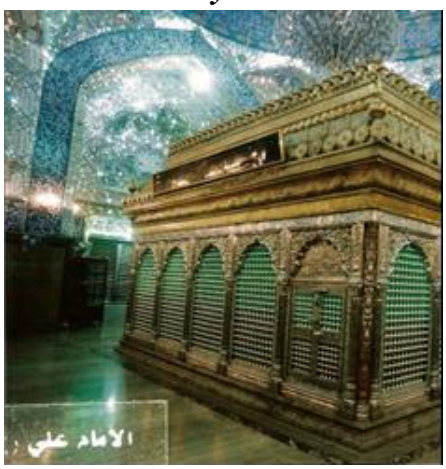

Hz Peygamber, Medine-i Münevvere'ye Hicret'lerinden sonra; "Ansar" denilen Medineli Müslümanlarla, "Muhacirun" diye anılan ve Mekke'den göç eden Müslümanları, birbirleriyle daha da kaynaştırmak için kardeş ettiler. Kardeşlik töreni bitince, tek kalan yalnız Hz Peygamber ile Hz Ali idiler. Hz Ali, *"Yâ Resûlullah! Ashâbını birbirine kardeş ettin; beni ise yalnız bıraktın"* dedi. Hz.Resûl, *"Yâ Ali! Sen; Mûsâ'ya Hârun ne menziledeyse, bana o menziledesin. Ancak benden sonra Peygamber yok, sen dünyada da benim kardeşimsin, âhirette de"* buyurmuşlardır.

Medine'ye Hicret'in 2. yılında, Ramazan ayında vuku bulan ve Ebû Cehil ile diğer müşriklerin önde gelenlerinin ölümleriyle sonuçlanan Bedir savaşında, Hz Ali 25 yaşlarında idi ve İslâmiyet'i koruyanların başındaydı. Bu savaşta vadideki su kuyuları, daha önce gelen müşrikler tarafından zapt edilmişti. Ashapta geceleyin susuzluk baş gösterince Hz Peygamber; "Bize kim su getirir?" buyurdular. Hz Ali, eline bir kırba alıp hayli uzakta olan su dolu kuyuya vardılar; suyla doldurup sahabeye ulaştırdılar. Böylece Hz Ali, Bedir savaşında Kevser sakiliğinin bir örneğini göstermiş oldu.

Hicret'in 2. yılının son ayı olan Zilhicce'de Hz Muhammed, sevgili tek kızı Hz Fâtıma'tüz Zehrâ'yı, Hz Ali'ye vererek onu kendisine damat etmiştir. Hz Ali'nin, Hz Fâtıma ile olan evliliklerinden; Hz İmam Hasan, Hz İmam Hüseyin ve doğmadan düşen, adı Hz Peygamber tarafından konulan Muhsin ile Hz Zeynep ve Ümmü Gülsüm dünyaya gelmişlerdir. Hz Peygamber'in nesli pak olan soyları "Ehl-i Beyt'i", Hz İmam Hasan ve Hz İmam Hüseyin'den devam etmiştir.

Uhud savaşında, müşriklerden sancağı her kim eline aldı ise o kişiler, Hz Ali tarafından birer birer öldürüldüler. Uhud savaşında müşrikler bozguna uğrayınca; Hz Peygamber'in bu savaşta, Abdullah bin Zübeyr'in kumandası altına verilen ve bir geçidi korumaya memur edilip; ne olursa olsun, yerlerinden ayrılmamaları emredilen okçuların bozgunu görünce, ganimet hırsına düşmeleri ve yerlerinden ayrılmaları yüzünden, çetin bir bozguna uğrayan İslâm ordusu, Halit bin Velidin bu geçitten hücumuyla bozulup dağıldı. Abdullah şehit düştü. Hz Peygamber'in yanında, Hz Ali ile bir kaç kişi kaldı. Ancak Hz Ali, Hz Muhammed'e saldıranlarla savaşmaktaydı; o gün on altı yara almışlardı. Sonra, ashabın tekrar Hz Peygamber'in yanında toplanmaları, Hz Ali'nin sebatı sayesinde olmuştur. Bu savaşta Hz Ali müşriklerle savaşırken ve Hz Peygamber'i korurken elindeki kılıcı kırılmış, bunun üzerine Hz Muhammed kendi kılıcı olan elindeki meşhur "Zülfikar" adlı kılıcı vermişlerdir. O gün Hz Muhammed, Hz Ali için şu meşhur hadisi buyurmuşlardır:

"Lâ fetâ illâ Ali, Lâ seyfe illâ Zülfikar"
"Ali'den kahraman yiğit yoktur, Zülfikar'dan üstün kılıç yoktur."

Hicret'in 8. yılı, Ramazan ayında Mekke fethedildi. Hz Muhammed, Kabe-i Muazzama'nın çevresindeki putları kırdılar; içerisine girip oradaki putları da yerlerinden sökerek dışarıya attılar. Kabe'nin örtüsünün değişmesi gerekiyordu ama örtünün takılı olduğu yer yüksekteydi.

Bunun için Hz Muhammed, Hz Ali'ye *"Yâ Ali! Omuzlarıma bas çık, örtüyü sök"* diye buyurdular. İmam Ali efendimiz *"Edep ederim Ya Resulullah"* deyince Cenabı Resulullah efendimiz *"Emir edepten üstündür çık omuzlarıma"* dedi. Hz Ali, Hz Muhammed'in omuzlarına çıktığında tam örtüyü sökecekken Hz Muhammed *"Dur ya Ali! Yer yüzüne ve gök yüzüne bak ne görüyorsun?"* diye sorunca İmam Ali efendimiz bakar ve *"Yer yüzünde ve gök yüzünde çok büyük bir put görüyorum"* diye cevap verir. Cenabı Resulullah efendimiz *"Çıkart Zülfikar'ı, kır onları"* emrini verir. İmam Ali efendimiz her ikisini de kırar. Hz Muhammed *"Ya Ali! Şimdi bak ne görüyorsun?"* dediğinde bakar ve *"Yer yüzü de, gök yüzü de senin nurunla doldu Ya Resulullah!"* cevabını verir.

Kabe'nin örtüsü değişir lakin Kabe hep aynıdır, birdir. Örtüden görülen hep O'dur yani Hz. Muhammed. Hz. Muhammed, irfaniyetiyle, ilmiyle, aşkıyla, edebiyle, ahlakıyla, eminliğiyle, tevhidiyle İmam Ali efendimizden görülmeye başlamıştır. Buna, Muhammed Ali esması giydi de denilebilir. Rabbim şefaatlerinden ayırmasın hu.

Vahdet deryasına Girmek istersen
Velayet şehrinin Kapısı Ali.

Allah kelamını Duymak dilersen
Dinle natıkayı Kurandır Ali.

Hak ayetlerini Görmek istersen
Besmelenin başı Noktası Ali.

Tevhit imanına ermek dilersen
Habibin gönlünde Murtaza Ali.

Veledi kalbin Doğsun istersen
Cümle aşıkların Turabı Ali.

Nefsi emmareyle Cihat dilersen
Cenabı Resulün Merdanı Ali.

Küfre karşı dimdik Durmak istersen
Cenabı Allah'ın Haydarı Ali.

Fakir bu Meydanda **Halil** dilersen
Er meydanının Sultanı Ali.

Aceb aceb ne nesnedür bu derdile firâk bana
Cânumı serhoş eyledi Aşk agusı tiryâk bana

Kimün ki renci varısa derdine dermân istesün
Kesdi benüm bu rencümi dermân oldı bu derd bana

Aşk odına yan dirisen gönüllere gir dirisen
Karanular aydın ola ne kandîl ü çerâk bana

Gökden inen dört kitâbı günde bin kez okurısan
Erenlere münkirisen dîdâr ırak senden yana

Miskîn **Yunus** erenlere tekebbür olma toprak ol
Toprakda biter küllîsi gülistânı toprak bana

ALINTI BÖLÜMÜ

Güneşli bir günde, bahar gelmişçesine hallere bürünüyorum Seninle. Sevda, toprakta saklı tohum açıyor kalbimde. Narin ve bir o kadar güzel. Karanlıkta yakılan ateş gibi aydınlatıyor, sevgiyle gözüküyor her yanı. Çöle yağmur yağması gibi hayat dolu oluyorum, canlı. Ben Seninle sevginin her halini yaşıyorum doyasıya. **SEVGİYE DAİR**

Üzerindeki,
Çer çöp ve taşları
Temizlemeden,
Yabani otlarını
Köklemeden,
Toprak,
Tarla olarak
Kullanılamaz.

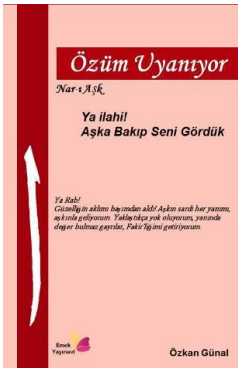

GÜL KOKULARI

Kırdın kalbimin zincirlerini bir bakışta. Gözlerin, gözlerime değdi, yandım; sözlerin ruhuma; aydım. Fakir senden önce karanlıklardaymış, anladım. Şimdi çıkarttığım elbiselerimi yakıyor, ateşin yüzünde oluşturduğu kızıllığa bakıp mest oluyorum. Eline düşen kar tanesiyim farz et. Sıcaklığında eriyorum. **Özüm Uyanıyor**

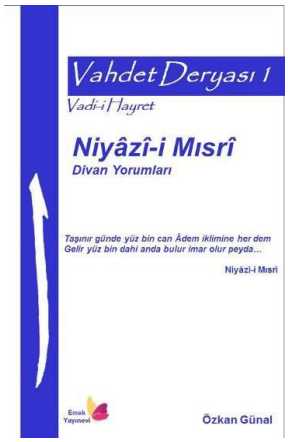

Cümle eşyaya birer hâlet konulmuştur müdâm
Birbirinden bazı nâkıs bazın istidadı tam
Meşreb-i ala olan neş'e nedir hasıl kelâm
(Cümle eşyaya birer hâl konulmuştur; daimi birbirinden bazısı eksik, bazısı yatkınlığı tam. Hâl ehli olana neşe nedir, ortaya çıkan kelam)

Noksanlık ya da kusurlu olmak, bizim geldiğimiz dünya boyutunda zâhir oluşumuz olan nefsimizi ilah edinmemizdir. Varlık sahibi olarak tecellide nefsimizi görmemizdir. Nefsimize, aslımızdan ayrı, müstakil varlık verip şirkte oluşumuzdur. Oysa şirk yaratılmışlığımızda yok idi ve üzerimizde nefsâniyete ait zulmaniyet mevcut değildi. Sonradan, dünyada giydik bu hasletleri. Bazısın istidadı tam derken de, şirkine hakikat meydanında tövbe edip kendi iç âleminde, nefsini ilah görmekten, aslına sefer ederek seyr-i süluk edenler, zanlarını, aşk ateşinde yakıp tevhide erenler bahsedilmektedir. Tevhide erenlerin cümle sıfatlarından tevhit görünür. Hâlleri ve kelamları tevhit üzerine olur. **Vahdet Deryası**

Karanlığına
Aşk ateşiyle
Işık tutanlar,
Gerçekleri
Ayan beyan
Görürler.
GÜL KOKULARI 2

Dil şehadetinin yoktur ispatı
Can kurban etmenin çoktur cefası
Cemale ermenin budur lokması
Kınalıdır yüzü gerçek aşığın

Nefsinden feragat yiğidin karı
Secdeyi hakikat rabbin rızası
Maşukun mahremi mahbubun bağı
Kınalıdır gönlü gerçek aşığın

Nam-ı Mürteza'dır toprak babası
Fatıma-tül Zehra şahlar anası
Muhammed evinin can kurbanları
Kınalıdır eli gerçek aşığın

Elest hitabını duydun **Halil**'den
Zehra arın sende nispetlerinden
Hakkın ihsanıdır cümle görülen
Kınalıdır sözü gerçek aşığın.

SEBEBİ YAR CEMALİ

Teslimiyet, tabi ki kâinatın sahibi olan, her şeye kadir ve muktedir olan, görünenin evveli, ahiri, zahiri, batını ve her şeyi bilen Allah'a olmalıdır.

Oysa Allah'a teslimiyetin gerçekte ne anlam taşıdığını bilmeyen ve öğrenmekte istemeyen uyarıldığı zaman da alay edip reddeden, kendi bilgisini ve anlayışını her şeyin üstünde zanneden şu zavallılar, Hak erenlerini, Allah dostlarını, hakikat bahçesinin güllerini asıp kesip, derilerini yüzerek, onları yok etmek suretiyle, kendi benliklerinde oluşturdukları anlayışlarının geçerli olabilmesi ve halka Allah dostlarını hain gibi göstererek, kendilerine bir mevki ve makam oluşturabilmeleri için neler tezgahladıklarına bir bakın.

Oysaki bu zavallılar halk içinde itibar edilen ve değer verilenler olarak hep yer buldular.

Neden?

Halkın cehaleti yani, hakikate olan bilgisizliği ne yazık ki bunları revaçta yaptı.

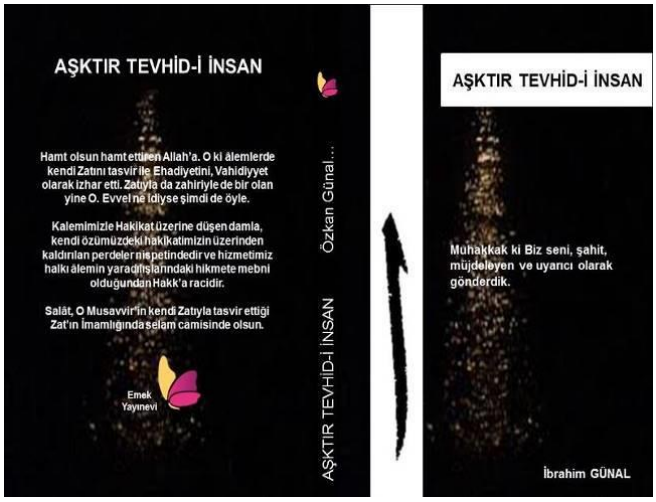

Şu söylediklerimizin ışığında değerlendirme yaparsak, İslamiyet Allah'a teslim olmaktır sözünü çok iyi anlamamız gerekmektedir. Çünkü aynı hatalara bizde düşebiliriz.

O halde kişi, nispeti benliğinde ifna olmadıkça, yukarıda söylemeye çalıştığımız benliği ve buna bağlı olarak davası, iddiası ve de anlayışı hüküm sürecektir. Hüküm sürdüğü müddetçe de Allah'a teslimiyet olan İslam olamayacaktır.

AŞKTIR TEVHİD-İ İNSAN

SEVGİ VUSLAT İLE DİNER

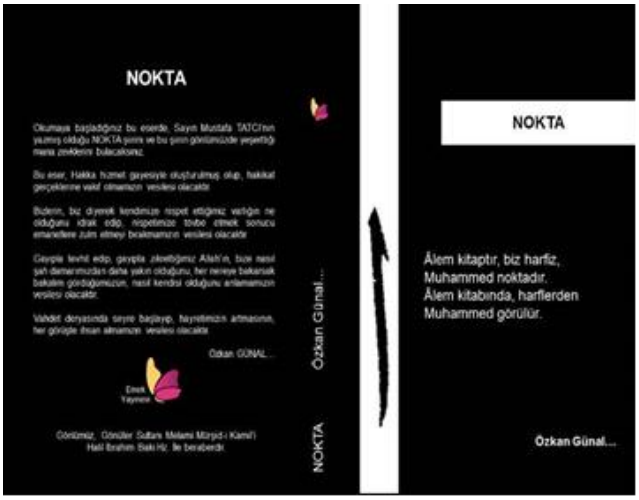

Sevgi, bizlerin esfelde yaşadığımızın farkına vardırılıp alada insan olarak yaşamayı talep etmemizdir. Bu talep, Cenabı Allah'ın hidayet etmesi ile rahmetinden sevip kendisine seçmesiyle gerçekleştiği için sevgidir. Bizler, tevhit imanını kendimizde oluşturmak için Mürşid-i Kamile varıp bende oluşumuz ile sevgi sevişmeye dönmüştü. Bu sevişme bizim hakikat meydanında, eski yaşantımızı terk edip bildirilen zikre hizmet ile bizi esfelde tutan nefsi emarenin gıdasını kesip, başladığımız seyri süluk yolculuğudur. Sevginin içinde gayret, azim, mücadele, sabır ve özlem vardır. Tüm bunları yaşantımızda uygulamaya başlamamız sevgi ile sevişmeye başlamamızdır. Sevişme iki arasında olduğundan taraflardan birisi talip diğeri talip olunan Mürşid-i Kamildir. Cenabı Allah, bu hususta Araf suresi 181 Ayette:

Ve yarattıklarımızdan bir ümmet vardır ki, Hakk'a ulaştırırlar ve onunla adaletle hükmederler.

buyurmaktadır. Talip, Mürşid-ine teslimiyet gösterip bildirilenlere hizmet ile yolda ilerler ve ilerledikçe kendisini var ettiklerinden soyunur. Bu buzun ateşe yaklaşması ve yaklaştıkça kendi buzluğundan erimesi gibidir. **NOKTA**

Ey sevgili canan!
Güzelliğinin tecellisi
Taşı, toprağa çeviren.
Toprakta yeşeren
Güzelliksin.
EY SEVGİLİ CANAN!

Sen toprak ol, ben yağmur olup yağacağım. Aşk kokusu dolduracak ortamı. Yangınlığımız ferahlarken sevinçler yeşerteceğiz. **GİTMELİYİM**

- Buz, buzluğundan erimek istemiyorsa ateşe yaklaşmaz. Buzluğundan erimek isteyen buzun kârıdır ateşe muhabbet.

- Tevhit, buzun kendisine bir varlık vermeden, aslı olan suyun zahiri olduğu bilinciyle yaşamasıdır.
- Buzun içindeki pisliği buzun içinden çekip alamazsın. Temizlenmesi için erimesi ve aslına dönmesi gerekir.

Aşkın Dilinden

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin yedinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepinize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Anasır-ı Erbaa**'ya olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Amacımız, alışıla gelmişlik ve ezber bilgiler ile kutsiyeti sınırlanamayacak olan değerlerin, kalıplarımızın içine sığdırılmaya çalışıldığını gösterip bu kalıpları kırmaktır. Allah hiçbir kalıba sığmaz, Allah'a varmak için kendi kalıplarımızı kırmalıyız.

Kişi, kendi zahir varlığının kaynağı olan Anasır-ı Erbaa ile varlık sahibi olduğu gibi mana varlığının da bu sırlarla sırladığında oluşabileceğini anlamalıdır. Birisi dahi eksik olsa, nasıl ki beden sıhhati olmaz ise mana sıhhati de eksiksiz olursa gerçekleşir.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden ileride yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un, yaptığı Abdürrahim Fedai Hz'nin Risale-i Vehbiye eserinin şerhini içeren, ilk tasavvufi şerh roman olma özelliği taşıyan ***SANA*** isimli eserle noktalıyoruz.

Arayış

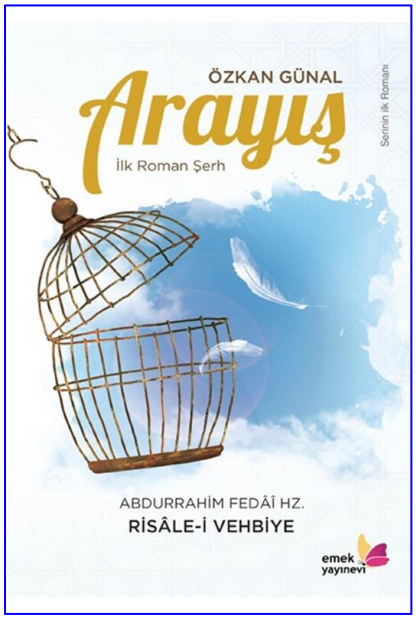

Talip, tüm bu yaptıklarının, gerçeklerden kaçış olduğunun farkında olmadan, ardında bıraktığını zannettiklerini yanında taşıyarak, sözleştikleri mekâna doğru giderken, kafasında gururunun hiçe sayılışına itiraz vardı. *"Sen kimsin? Babanın oğlu olman burada geçmez"* sözleri dövüyordu nefsini. İncinenin kendisi değil nefsi olduğunu göremiyordu nefsiyle baktığı için. Kabullenemediği, mevcut yaşantısının, olmak istediği yaşantıya göre olmaması gereken olduğuydu. Her ne kadar dile getirmese de kabul edemeyişi *"Ne yani şimdi ben seçtiğim ve oluşturduğum bu yaşam tarzıyla ötekileştim mi?"* demesiydi aslında, çünkü seçtiği yaşamla aslından uzaklaşmış olduğunu fark etmişti. Kızgınlığının kendisine olduğunu perdelemeye çalışıyordu bilmeden.

Sözleştikleri mekâna geldiğinde Selim'in kendisinden önce gelmiş olduğunu gördü. Selim'in yanına gidip oturduğunda Selim, Talip'in nesi olduğunu merak ediyordu, cevaplarını duymak istediği soruları vardı. Bu sebeple alışıla gelmiş konuşma başlangıcını es geçip direk konuya yönelik konuşmaya başladı.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamili Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

ALLAH ALLAH